

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. B.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2019, č. j. OAM-1573/DS-PR-P09-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 4. 2020, č. j. 61 Az 46/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Současně žalovaný uzavřel, že k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), příslušné Rumunsko.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil totiž stěžejní žalobcově námitce o tom, že předání žalobce do Rumunska je nepřipustné, neboť tato země není schopna zabezpečit řádný průběh azylového řízení a neposkytuje adekvátní

podmínky týkající se ubytování, stravování a dalšího zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu. Ve shodě s žalovaným proto krajský soud uzavřel, že Rumunsko je schopno v souladu s obecně uznávanými principy azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku, jakož i napadeného rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel má především za to, krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně vyhodnotil přípustnost jeho předání do Rumunska. Vytýká i žalovanému, že nezkoumal, zda mu předáním do Rumunska nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, které souvisí se systémovými nedostatky azylového řízení v Rumunsku. Stěžovatel zdůrazňuje, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je tristní, zejména u nemajetných žadatelů vede k nutnosti snášet neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizika nelidského a ponižujícího zacházení. Neakceptovatelné podmínky spočívají podle stěžovatele zejména v problémovém stavu sociálního zabezpečení, nedostatku kvalitních ubytovacích kapacit, zdravotní péče a nezajištění řádných hygienických podmínek, nedostatečné participace žadatelů na integračních programech, nedostatku kvalifikovaných tlumočnicků a v diskriminaci a nedostatku pomoci ze strany rumunských státních orgánů při vyřizování běžných dokladů nebo sociální podpory.

[5] Stěžovatel poukazuje i na to, že domněnka, že státy Evropské unie dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, je vyvratitelná. Vytýká přitom žalovanému i krajskému soudu, že se posouzením stěžovatelova případu zabývali pouze v obecné rovině, bez nutného přihlédnutí k individuálním okolnostem. K tomu konkrétně stěžovatel uvádí, že se v důsledku své státní příslušnosti k Afghánské islámské republice obává, že bude v Rumunsku diskriminován; rumunské orgány totiž podle něj žádosti žadatelů o mezinárodní ochranu stejné státní příslušnosti prakticky paušálně zamítají, a to bez rozumného důvodu. Stěžovatel rovněž připomíná, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou.

[6] Stěžovatel nakonec také namítá, že si žalovaný pro své rozhodnutí neopatřil přesné a aktuální informace, a tudíž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovateli nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve vztahu k vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Zdůraznil, že stejně jako krajský soud postupoval v souladu s právními předpisy a ztotožnil se se závěry uvedenými v napadeném rozsudku. Stěžovatelovy kasační námitky tudíž označil za liché. Žalovaný s ohledem na uvedené navrhl Nejvyššímu správnímu soudu odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, nebo její zamítnutí pro nedůvodnost.

pokračování

V.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[9] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. V zájmu stěžovatele bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah jeho vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel však ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu netvrdil ničeho a Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelovy výtky uplatněné v kasační stížnosti mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a ze související judikatury. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

[10] Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým* (správně systémovým, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44; poznámka Nejvyššího správního soudu) *nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

[11] S otázkou, zda jsou v Rumunsku v řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně zacházení se žadateli o ni, přítomny takové systémové nedostatky, které by vedly k aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud již vypořádal v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20. Zde uzavřel, že z obecně známých informací, ani z informací předkládaných stěžovatelem v onom řízení, které se stejně jako nyní týkaly údajných nedostatků rumunského sociálního systému a integračních programů, nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namísto aktivovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K týmž závěrům dospěl kasační soud např. také v nedávných usneseních ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, nebo ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56, v nichž se přijatelností kasační stížnosti zabýval na půdorysu téměř identických tvrzení, byť jiných stěžovatelů, jako v nynější věci.

[12] V projednávané kasační stížnosti stěžovatel neuvádí nic, co by nasvědčovalo tomu, že se v mezidobí od vydání citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 33/2018 - 20 a navazujících usnesení situace v Rumunsku podstatně změnila. Poukazuje pouze obecně na údajně nedostatečnou koordinaci rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva a na nedostatky integračních programů pro žadatele o mezinárodní ochranu. To však nejsou skutečnosti, které by mohly dosahovat intenzity mučení nebo

nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 Azs 236/2019 - 28). Není tedy důvod k přehodnocení judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce neaplikování článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve vztahu k Rumunsku.

[13] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani stěžovatelova argumentace, že žalovaný a krajský soud při posouzení věci nepřihlédli ke stěžovatelově specifické situaci, zejména k tomu, že s ohledem na svou státní příslušnost (Afghánská islámská republika) bude v rumunském azylovém řízení diskriminován a že trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Kasační soud dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu v návaznosti na tvrzení stěžovatele uvedená ve správním řízení, která jsou primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Také ve vztahu k napadenému rozsudku kasační soud neshledal pochybení, krajský soud v něm vycházel ze skutkového stavu, který má oporu ve správním spise. Stěžovatelova argumentace jeho státní příslušností a posttraumatickou poruchou uplatněná poprvé až v žalobě a poté i v kasační stížnosti nadto představuje spíše než věcné a konkrétní námitky, obecná, spekulativní a ničím nepodložená tvrzení.

[14] Namítal-li nakonec stěžovatel také to, že jako podklad napadeného rozhodnutí žalovaný použil zastaralé, neaktuální zprávy o zemi původu, a tudíž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, Nejvyšší správní soud hodnotí tuto námitku jako námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel ji neuplatnil již v žalobě, ač mu v tom nic nebránilo. S podklady napadeného rozhodnutí přitom měl možnost se již ve správním řízení seznámit, neměl zájem je doplnit ani se k nim vyjádřit. V řízení o kasační stížnosti mu tudíž tato námitka již nepřísluší.

[15] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že se posuzovaná věc netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou kasačního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikurnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

VI.

[16] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[18] Krajský soud stěžovateli ustanovil zástupce z řad advokátů; ten zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti a jeho odměnu v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v doplnění kasační stížnosti, podané jako blanketní (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 177/1996

pokračování

Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Vedle toho má zástupce stěžovatele za tento úkon právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Náleží mu tedy odměna v celkové výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu